

De vinger omhoog!

Ja, we weten het wel van elkaar. We weten vaak zo goed wat er bij de ander fout zit. Nee dat klopt niet bij hem. En de vinger gaat omhoog!

Misschien dan niet de vinger van je hand, maar dan wel de vinger van je gedachten.

Oordelen!

Het beoordelen wordt maar al te vaak veroordelen!

Paulus schrijft aan de Romeinen. De Romeinen stonden in die tijd bekend als “wettisch en formalistisch”. En daar spreekt Paulus ze op aan.

Lezen: Romeinen 14: 1-5 “verdraagzaamheid”

STV

- 1 Dengene nu, die zwak is in het geloof, neemt aan, maar niet tot twistige samensprekingen.
- 2 De een gelooft wel, dat men alles eten mag, maar die zwak is, eet moeskruident.
- 3 Die daar eet, verachte hem niet, die niet eet; en die niet eet, oordele hem niet, die daar eet; want God heeft hem aangenomen.
- 4 Wie zijt gij, die eens anderen huisknecht oordeelt? Hij staat, of hij valt zijn eigen heer; doch hij zal vastgesteld worden, want God is machtig hem vast te stellen.
- 5 De een acht wel den enen dag boven den anderen dag; maar de ander acht al de dagen gelijk. Een iegelijk zij in zijn eigen gemoed ten volle verzekerd.

HSV

- 1 Aanvaard dan wie zwak is in het geloof, maar niet om over meningsverschillen te strijden.
- 2 De een gelooft wel dat hij alles eten mag, maar wie zwak is, eet plantaardig voedsel.
- 3 Wie wel alles eet, moet hem niet minachten die niet alles eet. En wie niet alles eet, moet hem niet veroordelen die alles eet. God immers heeft hem aanvaard.
- 4 Wie bent u, dat u de huisslaaf van een ander oordeelt? Of hij staat of valt, gaat alleen zijn eigen heer aan. Hij zal echter staande gehouden worden, want God is bij machte hem staande te houden.
- 5 De een acht de ene dag boven de andere dag, maar de ander acht al de dagen gelijk. Laat ieder in zijn eigen geest ten volle overtuigd zijn.

Uitleg Romeinen 14: 1-5

Er zijn in het geloof sterken en zwakken. Daar zijn we het allemaal mee eens. De een durft de gevolgen van zijn geloof meer aan dan de ander. De sterke heeft tegenover de zwakke een plicht, die mag hij niet verwaarlozen. Er moet ruimte zijn voor verschil van inzicht.

En dat is juist het cruciale punt!

De zwakke is ook een geloofsgenoot. Degene die zich sterk voelt, moet niet in splinterige, felle discussie gaan met de zwakke, zodat deze weer in twijfel raakt.

Maar ook andersom. De zwakke moet de sterke ook zien als een geloofsgenoot.

De sterke moet de zwakke niet minachten en de zwakke moet de sterke niet oordelen!

Hoe zouden we ook kunnen!

Jouw ouders hebben toch ook niets te zeggen over de kinderen van de burens?

Die burens hebben dat recht alleen!

Hoe kunnen wij nu de vinger omhoog houden over Gods kinderen? Waar bemoeien wij ons mee!
Bemoei je met je eigen zaken!
Bemoei je met je eigen geloofszaken!
Ben jij in alles wat je doet er ten volle verzekerd van dat je het goed doet?
Goed doet, d.w.z. tot eer van God. Dáár moeten we mee bezig zijn!

Spreekt je geweten je niet tegen?

Je kunt deze tekst - vers 5 - "Een ieder zij in zijn eigen gemoed ten volle verzekerd" ook helemaal naar jezelf toe draaien.

In de zin van: nou mijn geweten spreekt niet, zie je nou wel dat dit of dat mág.

Wees eens eerlijk: is het niet vaak een sussen van je geweten, op de 1^e plaats kom jij met wat jij leuk vindt, en aan de hand daarvan bepaal je jouw normen en waarden, bepaal je zelf wat nog wel door de beugel kan.

En op de 2^e plaats: God? Nee, vaak daar zelfs nog niet, daar komt je naaste, want die moet toch wel vinden dat jij goed leeft, jij wilt met de eer gaan strijken.

En Gods eer dan?

Lezen: Romeinen 14: 11-12

STV

11 Want er staat geschreven: Zo waar als Ik leef, zegt de Heere: Voor Mij zal elke knie zich buigen, en elke tong zal God belijden.

12 Zo zal dan nu ieder van ons voor zichzelf rekenschap geven aan God.

HSV

11 Want er staat geschreven: Zo waar als Ik leef, zegt de Heere: Voor Mij zal elke knie zich buigen, en elke tong zal God belijden.

12 Zo zal dan nu ieder van ons voor zichzelf rekenschap geven aan God.

We komen er niet omheen. We wéten het ook wel, maar beseffen het vaak niet ten volle.

Iedere knie zal eens voor God buigen, ook die van jou, van mij, van ons allemaal.

En dan?

Rekenschap geven!

Rekenschap over wat jij gedaan hebt, niet wat die ander deed of juist naliet.

Jij, rekenschap over je eigen zaken, je eigen geloofszaken.

Waar blijft dan onze wijzende vinger?!

Nergens toch!

Hoe het dan wel moet?

Lezen: Romeinen 14: 17-19

STV

17 Want het Koninkrijk Gods is niet spijs en drank, maar rechtvaardigheid, en vrede, en blijdschap, door den Heiligen Geest.

18 Want die Christus in deze dingen dient, is Gode welbehagelijk, en aangenaam den mensen.

19 Zo dan laat ons najagen, hetgeen tot den vrede, en hetgeen tot de stichting onder elkander dient.

HSV

17 Want het Koninkrijk van God bestaat niet uit eten en drinken, maar uit gerechtigheid en vrede en blijdschap in de Heilige Geest.

18 Want wie Christus in deze dingen dient, is welbehaaglijk voor God en in achting bij de mensen.

19 Laten wij dus najagen wat de vrede en de onderlinge opbouw bevordert.

Hoe moeten we dus met elkaar omgaan: de zwakken en sterken in het geloof?

Niet wettisch, of bekrompen of oordelend! Nee.

- rechtvaardig: d.w.z. je de ander / je geloofsgenoot ook het recht geven op een eigen overtuiging. De ruimte geven voor verschil van inzicht.
- vrede: dus ook met degene die een ándere overtuiging, in vrede deze de ruimte geven.
- blijdschap dóór de Heilige Geest: en dat is blijdschap die we eigenlijk als mensen niet kunnen begrijpen. Misschien kunnen we het beter geestelijke blijdschap noemen. Blij met het oog op God gericht. Blijdschap die tot het diepste van je doordringt.

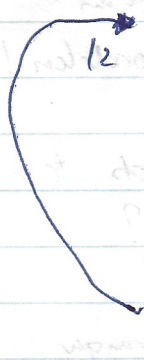
Laten we daarom dát najagen, laten we werken aan:

- vrede met alle mensen
- en dat we elkaar juist ópbouwen in het geloof. Elkaar helpen, stimuleren, voor elkaar bidden, met elkaar opbouwend praten, en bidden, enz..
Dat we de vinger omhoog wijzen,
naar God wijzen,
en níet naar de ander!

Hoe wijst jouw vinger?

Rom 14 : De vinger omhoog !

Ja, we weten het wel van elkaar.
 we weten vaak zo goed wat er bij de
 ander fout zit. Nee dat klopt niet bij
 hem, En de vinger gaat omhoog !
 misschien dan niet de vinger van je hand,
 maar dan wel de vinger van je gedachten.
 Oordelen ! ~~maar ook maar al te vaak~~
~~veroordeelen !~~
 Het be'oordelen wordt maar al te vaak
 veroordelen !

12 Rom 14 : 1 - 5 Theo
 "verdraagzaamheid"

Paulus schrijft aan de Romeinen de Romeinen
 slonden ~~weten~~ ~~behoort~~ in die tijd ^{betreft als} "wettisch" en
 formalistisch". En daar ^{spreekt} ~~sprekt~~ Paulus op aan.

uitleg Rom 14 : 1 - 5

Er zijn in het oploof sterker en zwakker
 Daar zijn we het allemaal mee eens. De een

17

druft de gevolgen van zijn geloof meer aan dan de ander. De sterke heeft tegenover de zwakke een pleit, die mag hij niet verwaarlozen. Er moet ruimte zijn voor oordeel van iericht.

En dat is juist het cruciale punt!

De zwakke is ook een geloofsgenoot, ~~de~~ Degene die veel sterke voelt moet niet in splinterige, felle discussie gaan met ~~de~~ zwakke, zodat deze weer in twijfel raakt.

Maar ook andersom. De zwakke moet de sterke ook zien als een geloofsgenoot.

De sterke moet de zwakke niet uitsluiten en de zwakke moet de sterke niet oordelen!

Waar zouden we ook kunnen!

~~Jouw~~ Jouw ouders hebben toch ook iets te zeggen over de kinderen van de buren?

Die buren hebben dat recht alleen!

Hoe ^{kunnen} ~~zouden~~ wij na ~~de~~ ~~de~~ de omgevingsomhoog ~~kunnen~~ houden over ~~andere~~ Gods kinderen? Waar bemoeien wij ons mee!

Bemoei je met je eigen zaken!

Wijes no "wijes" help "de" geloofszaken!

Ben jij in "alles" wat je doet er ten volle

verzwaard van dat je het goed doet?

Goed doet, d.w.z. tot eer van God.

Daar moeten we mee bezig zijn!

~~Als jij voelt dat je iets doet tot eer van je geweten~~

Spreekt je geweten je niet tegen?

Jij kunt deze tekst vis een rede met zij

~~Antw~~ m zijn ergen opvoed ten volle verzwaard "

ook belemaad naar jezelf te draaien.

En; In de 2e vers: naar mijn geweten spreekt

niet, zie je nu wel dat dit ook dat mag "

Wees eens eerlijk: is het niet vaak een

zussen van je geweten, op de 1e plaats

kan " met wat jij leuk vindt ^{en vaak de} ~~aan het~~
 haad daarvan bepaal je jouw normen en waarden, bepaal je zelf
 wilt laten ~~van~~ ~~dat~~ ~~mag~~ wel door de tougel

kan, ~~ook~~ ~~je~~ ~~plannen~~.

En op de 2e plaats: God? nee vaak

daar zelfs nog niet, daar houdt je

~~van de af~~ ~~afstand~~, je mede ~~naast~~
 want die moet toch wel vinden dat jij

goed leeft, jij wilt met de eer

graaf strijken.

En Gods eer dan?

12

Rom. 14: 11-12

T. Mele

kom 14: 17-19 Gent.

~~Generale Zitting, Jacques - onder elkaar, we moeten~~

Hoe moeten we dan met elkaar omgaan: de zwakken en sterken in het geloof? Niet met wetenschappelijk, of behoudend of oordelend! Nee.

- Rechtvaardig: dwz je de ander i je geloofsgemoot ook het recht geven op een eigen overtuiging. De ruimte geven voor verschil van menich

- vrede: dus ook met de ~~andere denkbeelden~~ ~~andere~~ met een andere overtuiging. in vrede deze de ruimte geven

- blijdschap door de H.G.: en dat is blijdschap die ~~staan~~ we eigenlijk als mensen niet kunnen begrijpen.

misschien kunnen we het beter geestelijke blijdschap noemen. ~~Blij in het hart doet~~ ~~het Blij geeft~~ Blij met het oog op God gericht. Blijdschap die tot het diepste van je doordringt.

III

~~laten we daarom~~

laten we daarom dat we jagen,

laten we ~~we~~ werken aan:

- ~~de~~ vrede met alle mensen

- en dat we elkaar juist opbouwen in het geloof. ~~dat~~ ~~afbreken~~. Elkaar helpen, stimuleren, ~~zels~~ ~~afbreken~~ voor elkaar bidden, ~~en~~ met ~~dat~~ elkaar opbouwend praten, en bidden enz.

~~Dat we wijzen de vinger uitbrengen wijzen,~~
naar God wijzen, ~~en~~
en niet naar de ander!

~~Dat we niet de vinger naar de ander wijzen,~~
~~naar uitbrengen,~~ naar God wijzen.

Hoe wijst jouw vinger?